

En berättelse om hur Molly, Morgan plus 8, med registreringsnummer TCX 496 kom till Sverige

Efter att ha haft en Morgan 4/4 några år (som köptes av en privatperson i England) började jag i början av 2005 leta efter en plus 8a. Det kändes naturligt att även denna gång söka en högerstyrd bil i England och företrädesvis hos en privatperson eftersom min erfarenhet är att det också skapar minnesvärda personliga relationer och att man dessutom har möjlighet att utnyttja ägarens försäkring för att ta bilen till Sverige.

Allt började med att jag under en period bevakade marknaden för begagnade plus åttor och däribland Morgan Sports Cars Club, MSCC i Storbritannien. En kväll när jag kommit hem med tåget från Stockholm vid halvtiotiden noterade jag att MSCC hade lagt ut en ny hemsidaannons på en Royal Ivory White plus 8 som hade gått mindre än 2000 mil och som var ordentligt extrautrustad. Klockan var dock sen och jag tvekade att ringa men hustrun påpekade att man var en timma efter oss varför jag slog sak i saken och ringde.

I andra ändan svarade Bill Wilson som berättade om bilen och orsaken till att han tänkte sälja var att hans läkare sagt att hans syn hade blivit så dålig att han förmodligen skulle bli av med körkortet. Hur som helst. Vi hade en trevlig pratstund som slutade med att han lovade hålla bilen en vecka om jag kunde ta mig till Manchester innan dess.

Dagen efter kollade jag upp flygmöjligheterna och fann att hustrun och jag kunde flyga med SAS direkt till Manchester om tre dagar. Jag kollade dessutom möjligheterna att ta färjan Harwich till Esbjerg om utifall vi skulle slå till och köpa bilen.

Jag kontaktade Bill och berättat om våra resplaner och han förklarade han skulle möta oss på flygplatsen och att jag skulle hålla uppsikt över en mörkgrå Bentley. Bill och hans dotter mötte oss som överenskommit och väl inne i Bentleyn noterade jag att den hade gräddvit läderklädsel med vinröd "piping". Vi togs emot kungligt och i garaget fanns också en mörkgrå Range Rover med identisk läderklädsel som Bentleyn. I garaget fanns naturligtvis också plus åttan, givetvis med gräddvit läderklädsel och vinröd "piping".

Bill berättade i detalj om bilen, visade kvitton på den service som gjorts och alla extradetaljer, bl a en "Simmons hood" (specialsuflett som är enkel att sätta upp) som han låtit ersätta originalsufletten med efter en regnig resa till Irland. Jag fick också tillfälle att diskutera bilen med den lokala bilverkstaden som servat Bills Morgan.

Att komma fram till att köpa bilen var inte svårt och gemensamt begav vi oss till Bills bank för att ordna betalningen. På kvällen blev vi bjudna på middag tillsammans med Bills familj och dagen efter när vi skulle ge oss av med plusåttan berättade Bill att hans läkare fått provsvar som indikerade att han förmodligen skulle kunna behålla körkortet ett tag till. Innan vi lämnade sa Bill att han trots allt kommit fram till att sälja bilen till mig var att han kände sig övertygad att jag skulle ta hand om bilen lika bra som han gjort. Det sista han sa var dock att vi skulle komma ihåg att plusåttan egentligen hette MOLLY och hon var en lady som vi aldrig fick lära svenska utan i framtiden alltid skulle tilltala på engelska.

Det löftet har jag hållit och under flera år höll Bill och jag kontakt med varandra.

Resan till Sverige med några övernattningar i England innan färjan skulle gå gick bra och registreringsbesiktningen som jag lät bilprovningen i Falköping utföra avlöpte utan problem.

Under de år Molly har varit i min ägo har vi brukat göra årliga långresor och hon har bl a varit i England och Wales vid två tillfällen och då givetvis besökt Morganfabriken i Malvern.

En sista reflektion är att köpa en Morgan från England i dag torde vara mer komplicerat och kostsamt jämfört med tidigare beroende på att Storbritannien inte längre är med i EU men det är en helt annan historia.

